

Himne de les dones de casa

NARCÍS COMADIRA

Som les dones de casa
uns àngels de virtut.
Defensarem a espasa
la nostra solitud.

Solitud que ens fa fortes
per lliurar el gran combat:
no ensorraran les portes
de la felicitat!

La nostra llar és la nostra alegria
i l'estimem amb amor infinit,
i no ens importa bregar tot el dia
si, quan ve el vespre, ens somriu el marit.

Rentar i planxar i comprar i la cuina,
i estar a l'aguait dels paranys i el perills.
Conservar el cos i la pell tota fina
per ell, que es cansa i treballa pels fills.

Per tots, ser un àngel. Per tots, un somriure,
sempre contentes de ser un escarràs.
Fer de pomada si els cou el mal viure,
xarop, si tussen, si es trenquen, pedaç.

Tornar-se flor si avui fa primavera,
fer de paraigua quan cau un ruixat.
Manta, edredó, matalàs, coixinera,
i sempre exemple de fe i castedat.

Ser parallamps, tornavis, o ser vela,
burro dels cops, papallona o gosset.
Passar pel món sens deixar cap estela:
defensarem amb delit aquest dret.

Si les dolentes, les divorciades,
les feministes no ho volen així,
prenguem les armes les bones casades
que som felices del nostre destí.

Som les dones de casa
i patim d'allò més.
Defensarem a espasa
el fills i els diners.

Els diners, l'ideari
del nostre món concret,
i els fills, per vessar-hi
la nostra mala llet.

COMADIRA, Narcís (2003): *Formes de l'ombra. Poesies 1966-2002*.
Barcelona: Edicions 62 - Empúries.